

Nr 263

Av herr **Martinsson m. fl.**, *angående befrielse från skatteplikt för automobil som äges av höggradigt vanför person.*

Enligt kungl. förordningen om automobilskatt den 2 juni 1922 2 § må länsstyrelse medgiva befrielse från skatteplikt för personautomobil om fordonet äges av höggradigt vanför person som innehar körkort för förande av fordonet och som för sin huvudsakliga förvärvsverksamhet eller för sin utbildning är varaktigt beroende av fordonet såsom fortskaffningsmedel.

Denna bestämmelse är tämligen restriktivt utformad, och tillämpningen i praktiken har också blivit restriktiv. Skattebefrielse kan enligt förordningen endast beviljas höggradigt vanföra personer.

I samhällets arbetsvårdande verksamhet ingår att ekonomiskt bidra till anskaffande av motorfordon åt personer som på grund av skador i rörelseorganen eller genom sjukdom fått sin förflyttningsförmåga väsentligt reducerad. Härför gäller, att sökanden är beroende av motorfordon för transport mellan bostaden och arbetsplatsen eller utbildningsskola eller i övrigt för inkomstens förvärvande. Det statliga bidragsbeloppet är maximerat till 10 000 kronor och administreras av arbetsmarknadsstyrelsen. Denna bestämmelse är utformad så att den kan omfatta olika slag av handikapp som förorsakar förflyttningssvårigheter. Att bestämmelserna om ekonomiskt bidrag till anskaffande av motorfordon och skattebestämmelsen ej är likformiga medför många gånger betydande olägenheter för de handikappade. Det förekommer ofta att personer anskaffar motorfordon för medel som erhålles genom arbetsmarknadsstyrelsens försorg och först senare blir medvetna om att skattebefrielse icke kan erhållas. Genom antagande av lagen om allmän försäkring har statsmakterna visat en något mera human inställning till de handikappade och deras problem. Sålunda kan invaliditetsersättning erhållas av försäkrad som utför förvärvsarbete men på grund av höggradig nedsättning i kroppsorganens funktion får vidkännas betydande merutgifter för färdmedel för att kunna utföra arbete. Denna bidragsform har visat sig vara mycket värdefull, men en tämligen restriktiv praxis har dock tillämpats vid behandlingen av ansökningarna. Denna praxis har dock icke varit så restriktiv som praxis i skattefrågorna. Det har nu i tillämpningen visat sig att vissa mindre långtgående villkor uppställas för bidrag till anskaffande av motorfordonet, att något mera skärpta krav ställas vid beviljande av invaliditetsersättning men att de mest långtgående kraven ställas när det blir fråga om skattebefrielse. Detta har för allmänheten framstått som svårförståeligt och i många fall också stötande. Det

torde vara ett samhällsintresse, att man erhåller likformiga regler för beviljande av samtliga dessa tre förmåner, så att någon icke behöver ställas i den tråkiga situationen, att han får hjälp med förvärvet av motorfordonet men sedan måste avhända sig detsamma på grund av att han icke förmår att betala driftkostnader och andra utgifter som följer med innehavet.

Som vid olika tillfällen framhållits torde det finnas anledning att avvakta praxis rörande utvecklingen av invaliditetsersättning, men beträffande skattebefrielsen finns det anledning att så snart som möjligt ta initiativ för en ändring.

På grund av det ovan anförda yrkar vi,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Majestät måtte anhålla om sådan ändring av 2 § kungl. förordningen om automobilskatt den 2 juni 1922 att dess regler kommer att sammanfalla med den praxis som tillämpas av arbetsmarknadsmyndigheterna vid beviljande av bidrag till anskaffande av motorfordon.

Stockholm den 26 januari 1965

Bo Martinsson

Alf Andersson

Ingvar Svanberg
